

5 sierpnia 1930 r.

E01c 11/04

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 12146.

Kl. 19c 2.

19c 11/04

Karel Valina
(Praga, Czechosłowacja).

Sposób układania bruku z kostek kamiennych.

Zgłoszono 9 sierpnia 1928 r.

Udzielono 24 maja 1930 r.

Pierwszeństwo: 17 sierpnia 1927 r. (Czechosłowacja).

Wiadomo, że bruk kamienny w celu zapewnienia większej wytrzymałości i szorstkości układa się w ten sposób, iż na podłożu betonowym rozpościera się warstwę wilgotnej zaprawy cementowej, na niej zaś układa się kostkę kamienną, która winna tworzyć z podłożem betonowym możliwie zwartą i twardą nawierzchnię ulicy.

Cel ten osiąga się zapomocą sposobu układania bruku, stanowiącego przedmiot niniejszego wynalazku; bruk wykonany według tego sposobu jest przedstawiony na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia pionowy przekrój poprzeczny drogi, fig. 2 — widok bruku kostkowego zgóry, przy-

czem kostka ta może być różnie układana, w kształcie wycinków koła, zaś fig. 3 — przedstawia górną część przekroju według fig. 1 w większej skali.

Na gotowym podłożu betonowym *c*, spoczywającym na warstwie kamiennej *d*, rozpościera się warstwę *b* gęstej zaprawy cementowej o takiej wilgotności, aby ściśnięta ręcznie utrzymywała się w tym stanie zgniecenia, jednakże by powierzchnia ściśniętej grudki nie była wilgotna. Na takiej zaprawie cementowej układa się następnie kostkę kamienną *a*. Posiada to tę zaletę, że zaprawa o tak małej wilgotności nie rozpływa się tak, jak zaprawa wilgotna i pozwala na dokładne w niej osa-

dzanie małych kostek kamiennych, a ponadto ręczne układanie kostek skutecznia się nie na mokro, lecz na sucho.

Po ułożeniu kostek, zwilża się je wodą, aby nie odciągały one wilgoci z zaprawy oraz by zaprawa dobrze przylegała do kostek i należycie je wiązała.

Szczeliny *m* (fig. 1), powstające między kostkami wypełnia się do pewnej głębokości najpierw rzadką zaprawą *e* (fig. 3), poczem po spłókanii tejże z powierzchni jeszcze dwa razy coraz to gęstszą zaprawą *e'* i *e''*.

Po całkowitem wypełnieniu szczelin, bruk się ubija.

Wynalazek polega na tem, że wodę potrzebną do chemicznego procesu twardnienia dodaje się dopiero po ułożeniu kostek, oraz na tem, że do wypełnienia szczelin stosuje się zaprawy o różnym stopniu zawartości wody, wskutek czego osiąga się odpowiedni co do czasu przebieg twardnienia zaprawy, w którym dolne pod-

łoże betonowe może się związać z kostkami kamiennymi w jedno twarde ciało w postaci bruku kamiennego.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób układania bruku z kostek kamiennych na zaprawie cementowej, spoczywającej na gotowym podłożu betonowym, znamienny tem, że po ułożeniu kostek (*a*) zwilża się je wodą, aby nie odciągały one wilgoci z zaprawy, poczem szczeliny (*m*) między kostkami wypełnia się częściowo, z początku rzadką zaprawą cementową, a następnie po spłókanii tejże z powierzchni, jeszcze dwa razy coraz to gęstszą zaprawą (*e'*, *e''*) i wreszcie bruk się ubija.

K a r e l V a l i n a.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

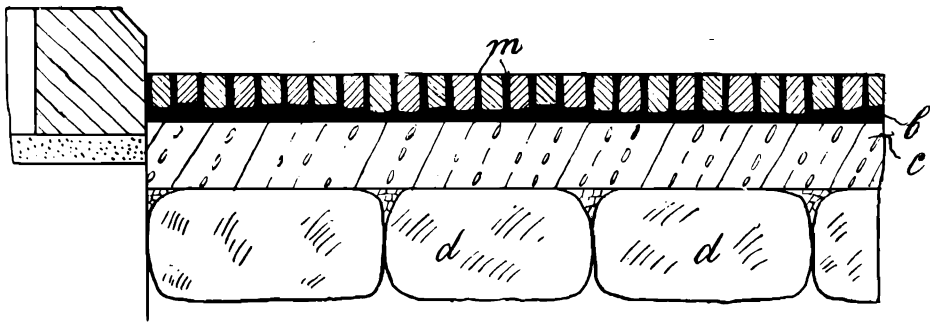

Fig. 2.

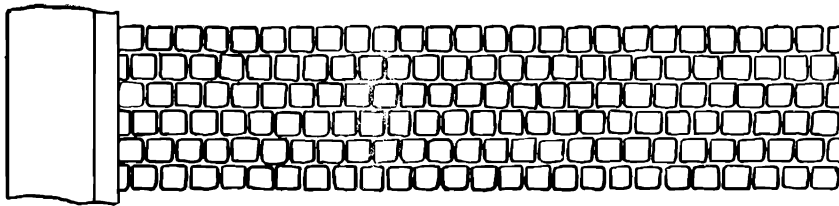

Fig. 3.

